

Sygn. akt II CNP 57/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 marca 2018 r.,

skargi P. K. i J. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt III Ca ..16, wydanego

w sprawie z powództwa P. K. i J. W.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń

Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Równocześnie, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku posiada ściśle określony cel - służąc uzyskaniu prejudykatu w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c., niezbędnego do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu.

Zgodnie z 424⁵ § 1 k.p.c. skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego i jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych.

Przedstawiona skarga wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 6 kwietnia 2017 r. nie spełnia wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarga nie czyni zadość wymaganiu określonemu w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., gdyż skarżący ograniczyli się do wskazania, że wzruszenie przedmiotowego

wyroku w trybie skargi kasacyjnej jest niemożliwe z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia, która nie osiąga wartości określonej w art. 398² k.p.c. W uzasadnieniu skargi skarżący wskazali także, że bezskutecznie skorzystali z uprawnień w postaci wniosku o sprostowanie i wykładnię wyroku. Skarżący nie odnieśli się jednak do tego, czy mogli skorzystać z innych środków prawnych, w szczególności ze skargi o wznowienie postępowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego za brak zachowania wymogu ujętego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. uznano każdą sytuację, w której skarżący - powołując się na brak możliwości wniesienia skargi kasacyjnej oraz skargi o wznowienie postępowania - poprzestał na tym stwierdzeniu, nieczyniąc zadość obowiązkowi „wykazania” (a nie jedynie wskazania) braku możliwości wzruszenia orzeczenia za pomocą tych lub innych środków prawnych (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 października 2014 r., IV CNP 16/14, nie publ.). Treść zawartego w skardze stwierdzenia jest nie tylko niekompletna, lecz ponadto zbyt lakoniczna, by mogła wystarczyć do spełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego na gruncie analogicznie sformułowanych skarg (por. postanowienia: z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17 oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Wskazany brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.). Uchybienia w zakresie koniecznych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie podlegają usunięciu na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego.

Z opisanych wyżej przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.